

forhøjelsesgrund. Man har ikke forladt den i dansk Ret for Gentagelsesvirkning hidtil fulgte Grundsætning, at den særlige Straf- forhøjelse kun indtræder ved de Forbrydelser, hvor dette er særlig hjemlet i den specielle Del. Derimod har man indenfor den specielle Del — omend ikke i saa høj Grad som Udkastet, jfr. særlig Udeladelsen af dettes § 262 om Berigelsesforbrydelsernes Gentagelsesvirkning indbyrdes — udvidet Kredsen af de Tilfælde, hvor Gentagelsesstraf er hjemlet, jfr. navnlig Forslagets §§ 233, 262, Stk. 3, 285, Stk. 2, 288, Stk. 2, og 291, Stk. 2, og dermed muliggjort, at de Forbrydelser, som i den heromhandlede Henseende maa betegnes som beslægtede, i betydeligt Omfang gensidig faar Gentagelsesvirkning paa hinanden. Som andre Tilfælde, hvor Gentagelsesstraf er hjemlet kan endelig anføres §§ 141, Stk. 2, 181, 193, Stk. 2, 204, 207, Stk. 1, 209, Stk. 1, 210, 247 og 305.

§ 87 adskiller sig fra Bestemmelserne i Straffelovens § 61 foruden ved en ændret Redaktion derved, at der i alle Tilfælde tillægges Domme for Forsøg og Meddelagtighed Gentagelsesvirkning, at der gives Adgang til at tillægge Domme afsagte udenfor den danske Stat Gentagelsesvirkning, samt at Forældelsesfristen er forkortet fra 10 til 5 Aar.

I § 85 i Kommissionens Udkast (Mot. Sp. 184—85) foreskrives der desuden obligatorisk forhøjet Straf for *Forbrydelser, der udføres erhvervs- eller vanemæssigt*. Denne Bestemmelse, som er en videre Udformning af den Tanke, der for et enkelt Omraade (Hæleri) fandt Udtryk i Straffelovens § 239 og senere er videre udformet i Straffelovstillagets § 18, har man ikke ment at burde medtage i den foreliggende almindelige Affattelse, hvorefter den omfatter alle Forbrydelser. Man formener nemlig, at den erhvervs- eller vanemæssige Udøvelse ikke saaledes i al Almindelighed bør betragtes som en Strafforhøjelsesgrund, men kun ved enkelte Grupper af Forbrydelser, hvor særlige Grunde taler derfor, jfr. Lovforslagets §§ 286 og 288, Stk. 2.

Til §§ 88 og 89. (U. §§ 86 og 87, jfr. Mot. Sp. 185—91).

I disse Paragraffer omhandles *Strafnedsættelsesgrundene*.

§ 88 (U. § 86) samler en Række *specielle Strafnedsættelsesgrundene*, der i den nugældende Straffelov findes opført paa forskellige Steder, dels i Lovens almindelige Del, dels som kun gældende i enkelte Tilfælde i Lovens specielle Del.

Forslagets i Sammenligning med Straffeloven af 1866 betydeligt udvidede Strafferammer og den Omstændighed, at der ved de fleste Straffebestemmelser og navnlig ved de Bestemmelser, der oftest anvendes i Praksis, ikke er foreskrevet nogen Minimumsstraf, gør det i og for sig mindre nødvendigt end tidligere at optage særlige Strafnedsættelsesgrunde. Man har dog ligesom Kommissionen alligevel ment at burde optage saadanne og skal som Begrundelse heraf henvide til det i Mot. Sp. 188 anførte.

Med Hensyn til de enkelte Rubra bemærkes:

ad 1. Adgangen til Strafnedsættelse, eventuelt fuldstændig Straffrihed, jfr. Stk. 2, omfatter ikke blot som nu (Straffelovens § 40, 2det Stk. i Slutningen) det Tilfælde, at Grænserne for lovligt Nødværge er overskredne, men ogsaa Overskridelse af Grænserne for den i § 15 hjemlede Nødret.

ad 2. Reglerne i § 34 om betinget Fra-fald af Tiltale mod Personer mellem 15 og 18 Aar og i § 47 om Anvendelse af Ungdomsfængsel overfor Personer mellem 16 og 21 Aar vil medføre, at der som oftest ikke vil være Brug for den her hjemlede Bestemmelse om Strafnedsættelse, eventuelt Straffrihed, jfr. Stk. 2. Naar Strafnedsættelsen ikke, saaledes som efter Straffelovens § 37, er obligatorisk, skyldes det, at naar der undtagesvis foreligger saadanne Omstændigheder, at det maa anses nødvendigt at anvende Straf i Stedet for Opdragelsesmidler overfor unge Personer, er der ikke ubetinget paa Forhaand Grund til at antage, at en ringere — navnlig kortvarigere — Straf end den normale vil være tilstrækkelig til at overvinde den foreliggende forbryderske Tilbøjelighed. Dog har man, da det af Hensyn til den paagældendes fremtidige Udvikling vil være særlig betænkeligt at anvende meget langvarige Frihedsstraffe overfor saa unge Personer, ligesom i Straffelovens § 37, opstillet 8 Aar som den absolute Grænse for Straffens Varighed.

Som ovenfor til § 22 anført har man udeladt Udkastets Rubrum 3 om Retsvildfarelse som Strafnedsættelsesgrund.

ad 3. Denne Bestemmelse almindelig-gør den i Straffeloven i særlige Tilfælde, jfr. §§ 187, 189 og 205 hjemlede Strafnedsættelsesgrund, men medtager i Modsætning til Straffeloven ogsaa de Tilfælde, hvor Angrebet er rettet mod andre end Gerningsmanden eller hans nærmeste. En videre Udformning af den her givne Regel findes i Lovforslagets § 248, Stk. 2 og § 270.